

dům — pokud se týkají odvětví místní policie, která jest do působnosti těchto úřadů (t. j. policejních) přikázána; § 6 téhož nařízení zachovává v platnosti trestní kompetenci policejních úřadů, zakládající se na zvláštních zákonech a nařízeních.

Z toho jest patrné, že trestní kompetence policejních úřadů se vztahuje na přestupky předpisů v oboru takových odvětví veřejné správy, jichž provádění vůbec spadá do jejich působnosti, a na přestupky, ohledně nichž byla zvlášť výslovně stanovena.

Podle výnosu zsp-é v Brně z 14. ledna 1919 č. 616 pres. zřízena byla policejní pohraniční expositura ve Znojmě-nádraží za účelem stále kontroly cestovních dokladů na zemských hranicích proti cizině a dohledu nad vykonáváním předpisů o hlášení vůbec a zejména o hlášení cizozemců ve smyslu § 6 min. nař. z 26. září 1916 č. 329 ř. z. Jiné funkce jí přikázány nebyly.

Při takovémto vymezení působnosti jmenované expositury nelze ovšem přiznati, že by také stíhání a trestání jednání uvedených v § 4 zák. z 8. dubna 1920 č. 256 Sb., která nejsou v nijaké souvislosti s agendami svěřenými oné exposituře, spadalo do její kompetence. Proto jest důvodnou námitka svrchu uvedená.

Nebylo-li v první stolici v trestních věcech, o které tu jde, rozhodnuto úřadem kompetentním, pak nedostávalo se žal. úřadu pro jeho instanci v činné rozhodování potřebného substrátu, který by podatí mohl jen nález vydaný v mezích příslušnosti prvé stolice a právní účinnosti schopný. Žal. úřad však rozhodl bez tohoto podkladu, mylně jej spatřuje v nálezech policejní pohraniční expositury, a proto se přiči jeho rozhodnutí zákonu, takže je bylo zrušiti dle §u 7 zák. o ss.

Č. 2489.

Státní zaměstnanci: Má vdova po bývalém uherském státním úředníku vůči čsl. státu vůbec, po př. za jakých podmínek nárok na zaopatřovací požitky?

(Nález ze dne 14. června 1923 č. 7562.)

Věc: Vdova po Ondřeji P. v L. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran výplaty zaopatřovacích požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: V přihlášce z 18. března 1922, již se st-lka domáhala upravení své vdovské pense ve smyslu vl. nař. z 25. srpna 1921 č. 298 Sb., uvedeno, že příslušnost jejího manžela v době jeho smrti nemožno zjistiti, poněvadž st-lka sama neví, kam byl příslušný. Žal. úřad nařídil, aby domovská příslušnost manžela st-lčina byla vyšetřena, leč toto šetření zůstalo bez pozitivního výsledku. Zjištěno pouze, že posledně sloužil v Jelšavě roku 1892, kde onemocněl a zemřel pak téhož roku v Báňské Bystřici v ústavu pro choromyslné. Než i toto jeho poslední služební místo v J. je pochybné.

Žal. úřad na to nař. nyní opatřením zastavil výplatu st-činých zaopatřovacích požitků koncem září 1922, poněvadž nemůže dokázati domovskou příslušnost svého manžela a úřední pátrání nemělo výsledku.

Stížnost do výroku toho podanou shledal nss bezdůvodnou.

Nesporno jest, že manžel st-čln zemřel roku 1892, od kdy také ona pensi pobírá, a jde tudíž o pensistku býv. uherského státu po býv. uher. státním úředníku.

Otázce převzetí zaopatřovacích požitků zaměstnanců, býv. státu uherského a jejich pozůstalých republikou čsl. nedostalo se dosud zákonné úpravy. Jak patrně z nař. rozhodnutí, neupírá však státní správa st-lce nárok na výplatu její vdovské pense vůbec, nýbrž pouze potud, pokud nedokáže domovskou příslušnost svého manžela na území čsl. republiky, spatřujíc patrně v této zdejší domovské příslušnosti a tím i zdejším státním občanství titul k převzetí požitků těch čsl. státem.

Ze správních spisů je patrné, že úřad provedl důkladné šetření, snaže se sám zjistiti domovskou příslušnost st-čina manžela, avšak bez výsledku. St-lka sama v řízení správním příslušnosti té neprokázala a ani ve stížnosti neuvádí nic, z čeho by bylo lze souditi, že závěr žal. úřadu byl v tomto směru nesprávný, omezujíc se na to, že její muž na zdejším území sloužil, že zde zemřel a že jí po 30 let byla pense vyplácena úřady na zdejším území se nalézajícími.

Avšak ani místo státní služby, ani místo smrti, ani místo výplaty vdovské pense nedokazuje místo domovské příslušnosti, o niž právě v daném sporu jde.

Jestliže tudíž žal. úřad v nedostatku zákonné normy, jež by st-lce zakládala právní nárok na převzetí jejích zaopatřovacích požitků čsl. státem, a vzhledem k tomu, že st-lka neprokázala podmínky, za nichž státní správa projevila úmysl převzít výplatu zaopatřovacích požitků k tíži zdejšího státu, neuznal, že st-lce přísluší nárok na další výplatu požitků těch, nelze jeho výroku vytýkati nezákonnost a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Tím není ovšem straně bráněno, aby se za trvání nynějšího právního stavu, prokázíc podmínku tu, převzetí své pense čsl. státem znovu domáhala.

Č. 2490.

Pozemková reforma: O právo pozemkového úřadu, požadovati na vlastníku zabrané půdy výkazy, plány, listiny a pod. o zabraném majetku.

(Nález ze dne 14. června 1923 č. 9136.)

V ě c: Eugen Cz. v J. H. (adv. Dr. Frt. Nepustil z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) stran příkazu k vyhotovení výkazů o zabraném majetku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro n o z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Žal. úřad doručil ředitelství panství Eugena Cz. v J. H. výnos z 15. srpna 1922, v jehož úvodě se praví: »Aby majetek zabraný byl řádně vyšetřen a uveden v patrnost a za účelem provádění dozoru na hospodaření na zabraných nemovitostech, jakož i k provedení přípravných prací, které mají sloužiti k tomu, aby byl vypracován plán pro přejímání a přidělování zabraného majetku, nařizuje Vám